



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 391/2025-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudítša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného BUZINGER & PARTNERS s. r. o., Námestie Martina Benku 15/6302, Bratislava, proti zrušujúcemu výroku uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/2/2025-1554 z 31. marca 2025 takto

## rozhodol:

1. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/2/2025-1554 z 31. marca 2025 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/2/2025-1554 z 31. marca 2025 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **949,16 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

## Odôvodnenie:

### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 391/2025-21 zo 7. augusta 2025 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu č. k. 4Co/2/2025-1554 z 31. marca 2025 v celom rozsahu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 3. septembra 2004 na Okresnom súde Bratislava I (ktorého nástupníckym súdom je Mestský súd Bratislava IV, pozn.) žalobu, ktorej predmetom je nárok na náhradu škody. Okresný súd rozsudkom zo 17. júna 2010 žalobe sťažovateľa sčasti vyhovel. Krajský súd na základe odvolaní podaných sťažovateľom i žalovanou uznesením z 31. januára 2012 prvý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie z dôvodu procesných pochybení.

3. Okresný súd vo veci rozhodol v poradí druhým rozsudkom z 24. marca 2015, ktorým žalobe sťažovateľa sčasti vyhovel a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Obe sporové strany podali odvolanie. Krajský súd rozsudkom z 25. apríla 2018 druhý rozsudok okresného súdu v zamietavej časti potvrdil a vo vyhovujúcej časti ho zrušil a vec v tomto rozsahu (v časti o zaplatenie 1 470,74 eur s príslušenstvom) vrátil na ďalšie konanie.

4. Proti rozsudku krajského súdu podali strany konania dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol uznesením sp. zn. 3Cdo/9/2019 z 13. júna 2019 a sťažovateľovi v ňom priznal náhradu trov dovolacieho konania.

5. Dňa 22. februára 2022 okresný súd vydal vo veci v poradí už tretí rozsudok, ktorým žalobu sťažovateľa vo zvyšnej časti zamietol. Obe strany podali proti tretiemu rozsudku okresného súdu odvolanie. Sťažovateľovi bolo 26. apríla 2025 doručené napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým tento súd napadnutý tretí rozsudok mestského súdu v zamietajúcej časti a v časti o trovách konania zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

## **II.**

### **Argumentácia sťažovateľa**

6. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu namieta:

a) Napadnuté uznesenie je v rozpore s § 390 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože krajský súd mal sám vydať meritórne rozhodnutie, rešpektujúc ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu (napr. nález sp. zn. IV. ÚS 578/2024 z 11. marca 2025), vo vzťahu ku ktorej neobstojí ani odkaz krajského súdu na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 570/2023 z 21. decembra 2023. Nezákonný postup krajského súdu je potrebné považovať za o to závažnejší, že preskúmané konanie trvá už takmer 21 rokov, tzn. je poznačené extrémnymi prieťahmi.

b) Sťažovateľ dodáva, že ústavný súd v prebiehajúcom spore už tromi nálezi (nález sp. zn. II. ÚS 515/2013 zo 4. júna 2014, nález sp. zn. III. ÚS 334/2022 z 8. septembra 2022 a nález sp. zn. II. ÚS 600/2024 z 29. januára 2025) vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

## **III.**

### **Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa**

#### **III.1. Vyjadrenie krajského súdu:**

7. Krajský súd vo vyjadrení sp. zn. 1SprV/249/2025 z 3. septembra 2025 k dôvodom ústavnej sťažnosti predložil stanovisko sudkyne spravodajkyne Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v tejto veci, ktorá, opakujúc obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia, zastáva názor, že krajský súd

v ňom jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody neaplikácie § 390 CSP, ako aj dôvody, prečo procesne postupoval v súlade s nálezom sp. zn. III. ÚS 570/2023 z 21. decembra 2023. S prihliadnutím na stanovisko sudkyne spravodajkyne predseda krajského súdu následne uviedol, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa nepovažuje za dôvodnú.

### III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Zúčastnená osoba nesúhlasí s väčšinou tvrdení sťažovateľa a navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhovieť. Námietky sťažovateľa považuje za účelové. Napadnuté uznesenie krajského súdu je podľa nej prejavom odôvodneného postupu tohto súdu vzhľadom na potrebu ďalšieho dokazovania a odstránenia procesných nedostatkov, ktoré môže vykonať len okresný súd. Ústavný súd už vo svojej judikatúre pripustil, že aplikácia § 390 CSP nie je absolútna. V predmetnej veci neboli dostatočne ustálené skutkové závery, pretože sťažovateľ žaloval rozdelenie majetku združenia ako škodu na jeho vlastnom majetku. V preskúvanom konaní vystala potreba ďalšieho dokazovania, keďže v danom prípade nejde o škodu, ale o rozdelenie majetku združenia, a preto postup krajského súdu nebol v rozpore s právom. Sťažovateľ podsúva ústavnému súdu obraz, že je pasívnou obeťou prietahov v konaní. V realite však on sám opakovane programovo spôsobil prietahy, keď sa opakovane nedostavil bez riadneho ospravedlnenia na viaceré pojednávania (napr. pojednávania nariadené na 26. jún 2020, 21. jún 2021 a 19. november 2021). Sťažovateľ žiadal opakovane o odročenie pojednávania, hoci mal možnosť riešiť vzniknutú situáciu cez svoje zastúpenie kolegami, keďže nevykonáva advokáciu sám. Prietahy v konaní sťažovateľ ďalej spôsobil aj podávaním návrhov na prerušenie konania v dôsledku vlastných ústavných sťažností (podania z 24. júna 2020 a 21. februára 2022). Celé pôsobenie sťažovateľa a jeho advokáta sa javí ako zneužitie práva s cieľom odškodnenia za ním samým umelo spôsobené prietahy.

9. Sťažovateľ si uplatňuje od začiatku zjavne nedôvodné nároky. Sťažovateľ bol totiž spoločníkom združenia 50:50 a po svojom vystúpení zo združenia si nárokoval celý majetok združenia napriek tomu, že zaplatil iba za 50 %. Sťažovateľ odmietol rozdeliť majetok združenia a zablokoval všetky počítače združenia. Zúčastnená osoba ako spoločníčka *de facto* utiekla z vlastnej kancelárie a zobrala oveľa menej ako polovicu svojho majetku, ktorú reálne kúpila. Všetky nároky, ktoré sťažovateľ uplatnil, boli zamietnuté a je o nich právoplatne rozhodnuté. O nároku na nábytok „zn. Skippy“, ktorého 50 % zakúpila ona, má byť ešte rozhodnuté a sťažovateľ pred súdom tvrdil, že spoločníčka svoj nábytok opustila. Sťažovateľ teda v spore neuniesol dôkazné bremeno. Okresný súd mal túto nedôvodnú žalobu zamietnuť už pred 20 rokmi.

10. Zúčastnená osoba taktiež poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Buzinger proti Slovenskej republike zo 16. júna 2015, bod 22, v ktorom tento súd konštatoval, že úmyselné opomenutie prezradiť súdu relevantné informácie sťažovateľom malo za cieľ zaviesť ho.

11. V závere zúčastnená osoba navrhla, aby ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa zamietol ako zjavne neodôvodnenú, a poznamenala, že rozhodnutia ústavného súdu, ktorými vyslovil porušenie práv sťažovateľa v dôsledku existencie prietahov v konaní, nie je možné považovať za potvrdenie oprávnenosti jeho nárokov vo veci samej.

### **III.3. Replika sťažovateľa:**

12. Sťažovateľ v replike vo vzťahu k vyjadreniu krajského súdu uviedol, že odôvodňovanie napadnutého uznesenia nálezom ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 570/2023 právne neobstojí. Ide totiž o ojedinelé rozhodnutie vybočujúce z línie rozhodovania ústavného súdu v obdobných veciach a odporujúce v súčasnosti ustálenej rozhodovacej praxi ústavného súdu a navyše je preskúmaná vec založená na odlišných skutkových okolnostiach. V náleze sp. zn. IV. ÚS 578/2024 z 11. marca 2025 ústavný súd odkazuje na jednoznačnú a konštantnú líniu rozhodovacej činnosti týkajúcej sa nerešpektovania § 390 CSP, obdobne ako v náleze sp. zn. I. ÚS 470/2024 z 21. novembra 2024, v ktorom sa vysporiadal aj so závermi z nálezu vo veci sp. zn. III. ÚS 570/2023.

13. Krajský súd sa s právnou argumentáciou sťažovateľa odkazujúcou na už uvedené rozhodnutia nijako nevysporiadal, len mechanicky zotrval na správnosti svojho rozhodnutia. Takýto postup krajského súdu je arbitrárny, absolútne neprípustný a neakceptovateľný a o to závažnejší, že krajský súd už v obdobných veciach bol účastníkom konania pred ústavným súdom, ako napr. nález sp. zn. IV. ÚS 578/2024 z 11. marca 2025, nález sp. zn. I. ÚS 341/2025 zo 6. augusta 2025.

14. K vyjadreniu zúčastnenej osoby sťažovateľ uviedol, že sa v podstatnej časti netýka predmetu ústavnej sťažnosti a obsahuje viacero nepravdivých a zavádzajúcich tvrdení. V prvom rade predmetom ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľa, a nie porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov či prejednanie veci v primeranej lehote. Sťažovateľ svoju neúčasť na pojednávaní v preskúmanom konaní vždy riadnym spôsobom ospravedlnil legitímnymi dôvodmi. Zúčastnená osoba ako žalovaná, naopak, ospravedlňovala svoju neúčasť na pojednávaní len krátko pred jeho konaním a z dôvodov, ktoré podľa sťažovateľa nemožno uznať za relevantné, a navyše bez ich preukázania. K zbytočným prietahom v konaní v danej veci významne prispela skutočnosť, že sudkyňa okresného súdu, ktorej bola táto vec pôvodne pridelená, zatajila svoju zaujatosť pre svoj pomer k žalovanej v konaní v rozpore so zákonom a s etickými pravidlami. Konanie pred ESLP spomínané zúčastnenou osobou sa týkalo trestného konania začatého v septembri 2002 z dôvodu odcudzenia viacerých hnutelných vecí z priestorov advokátskej kancelárie žalovanou ako bývalou spoločníčkou sťažovateľa. Sťažnosť sťažovateľa v uvedenej veci bola ESLP odmietnutá výlučne z procesných dôvodov a v jej texte sťažovateľ opomenul uviesť, že z dôvodu obavy z premlčania nároku si tento uplatnil v roku 2004 aj v občianskom súdnom konaní, čo tento súd vyhodnotil ako neprijateľné. Zo strany sťažovateľa v žiadnom prípade nešlo o úmyselné zatajenie tejto informácie. Uvedené konanie pred ESLP navyše nikdy nemalo a nemá žiadny vplyv na priebeh súdneho konania, ktoré je predmetom ústavnej sťažnosti.

### **IV.**

#### **Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti**

15. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po písomnej časti konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto pristúpil k posúdeniu veci samej.

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľom tvrdené porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením krajského súdu nerešpektovaním znenia § 390 CSP, pretože po predchádzajúcom zrušení skoršieho rozsudku súdu prvej inštancie mal krajský súd sám rozhodnúť nielen s prihliadnutím na dikciu § 390 CSP, ale aj so zreteľom na celkovú dĺžku preskúmaného konania.

17. V zmysle § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak

a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a

b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

18. Ústavný súd pri posudzovaní aplikácie § 390 CSP odvolacími súdmi z pohľadu ústavnej konformnosti jeho výkladu už opakovane rozhodol, že priamo zo zákonného textu § 390 CSP vyplýva, že je formulované kategoricky a ukladá odvolaciemu súdu v ňom uloženú povinnosť splniť vždy, ak sú naplnené predpoklady v ňom obsiahnuté. Aj pre odvolací súd platí, že je povinný konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku ide o ustanovenie špeciálne vo vzťahu k ustanoveniam upravujúcim iné spôsoby rozhodovania o odvolaní (vrátane § 389 CSP). Ako už zo skoršej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, pri splnení predpokladov na aplikáciu § 390 CSP je daná zákonná povinnosť odvolacieho súdu postupovať dôsledne podľa tohto ustanovenia bez možnosti akýchkoľvek úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť (napr. I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, I. ÚS 52/2020, IV. ÚS 313/2022). Opomenutie, resp. nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP, ústavný súd vyhodnocuje nekompromisne ako procesný exces, s ktorým v príčinnej súvislosti konštatuje porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto línii konzistentne zotrúva aj vo svojich recentných rozhodnutiach (IV. ÚS 439/2024, I. ÚS 294/2024, IV. ÚS 578/2024, I. ÚS 341/2025).

19. Krajský súd rozhodnutie o opakovanom zrušení rozsudku prvoinštančného súdu oprel v celom rozsahu o nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 570/2023-30 z 21. decembra 2023, ktorého východiská v napadnutom uznesení priamo cituje. V uvedenom náleze ústavný súd pripustil možnosť odklonu od dikcie § 390 CSP, ak dostatočným spôsobom odôvodní, prečo aj druhýkrát zrušil rozsudok okresného súdu. Krajský súd však musí splniť dve podmienky. Jednak musí uviesť konkrétne skutočnosti, pre ktoré sa domnieva, že s ohľadom na cieľ § 390 CSP je pre spravodlivé rozhodnutie účelnejšie vrátiť vec okresnému súdu. Vrátenie veci okresnému súdu musí byť posledná možnosť po tom, čo krajský súd zväži, že jeho rozhodnutie by bolo v danej veci horším riešením. Pritom nie je postačujúce len všeobecné konštatovanie o lepšej vybavenosti okresného súdu pre rozhodnutie. Okrem toho rozhodnutie okresného súdu musí vykazovať závažné nedostatky. Je to tak najmä v prípade, keď je zjavné, že sa okresný súd v rozpore s § 391 ods. 2 CSP nijak nevysporiadal so skorším rozhodnutím krajského súdu a vo svojej podstate opakuje rovnaké odôvodnenie a závery alebo inak úplne ignoruje svoje právomoci súdu prvej inštancie, ako vyplývajú z ustanovení zákona.

20. V posudzovanej veci krajský súd síce uviedol dôvody, pre ktoré odmietol rešpektovať § 390 CSP, jeho rozhodnutie však z hľadiska ústavnej udržateľnosti neobstojí, a to už len s odkazom na jasnú a stabilnú judikatúru ústavného súdu, v ktorej predstavuje nález sp. zn. III. ÚS 570/2023

ojedinelý odklon (IV. ÚS 439/2024), resp. špecifickú procesnú situáciu (I. ÚS 341/2025), ktorá však v posudzovanej veci nenastala.

21. Je zrejmé, že súd prvej inštancie v tejto veci rozhodoval už po tretíkrát a jeho prvé dve rozhodnutia boli zrušené krajským súdom. V poradí druhým uznesením krajského súdu z 25. apríla 2018 bol druhý rozsudok okresného súdu v jeho zamietavej časti potvrdený a vo vyhovujúcej časti zrušený a vec bola v tomto rozsahu (v časti o zaplatenie 1 470,74 eur s príslušenstvom) vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, čím došlo k splneniu podmienky podľa § 390 písm. a) CSP. Zákonnou povinnosťou odvolacieho súdu v ďalšom odvolacom konaní [§ 390 písm. b) CSP] je sám rozhodnúť. Tieto kategoricky zákonom nastavené procesné parametre nemôže vyvážiť záver odvolacieho súdu, že rozsudok okresného súdu neobsahoval jednoznačné právne závery o predmete sporu a o otázke rozloženia dôkazného bremena spojené so zmätočnou aplikáciou ustanovení hmotnoprávnych noriem, ani argumentácia o absencii právnych úvah o tvrdenom a do zápisnice z pojednávania pred súdom prvej inštancie žalovanou uplatnenom nároku proti sťažovateľovi.

22. Aj keď sťažovateľ sám v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil pokynmi odvolacieho súdu z predchádzajúceho kasačného rozhodnutia, následná zmätočnosť skutkových záverov rozsudku okresného súdu nie je dostatočným podkladom na nerešpektovanie zákonného príkazu pre odvolací súd rozhodnúť vo veci. Odvolacie konanie je totiž založené na princípe neúplnej apelácie a procesné normy dovoľujú aj odvolaciemu súdu vykonať alebo zopakovať dokazovanie, a tak si zadovážiť úplný skutkový podklad na svoje rozhodnutie (§ 384 CSP). Čo sa týka opakovane vyčítaných nedostatkov právneho posúdenia veci okresným súdom (aplikácia rôznych hmotnoprávnych noriem – bod 39 uznesenia, nekonzistentné právne posúdenie nároku – bod 40), tie môže sám odvolací súd odstrániť vlastným právnym posúdením s prípadným použitím postupu podľa § 382 CSP (IV. ÚS 439/2024). Na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania musí odvolací súd nariadiť odvolacie pojednávanie. Inými slovami, pre vzťah k § 390 CSP teda platí, že odvolací súd musí sám napraviť prípadné chyby, ktorých sa dopustil prvoinštančný súd v skutkových zisteniach a úvahách alebo nesprávnym právnym posúdením veci.

23. Podľa krajského súdu sa súd prvej inštancie dôsledne nezaoberal, resp. neuviedol absolútne žiadne právne úvahy o tvrdenom a do zápisnice z pojednávania okresného súdu žalovanou uplatnenom nároku. Z obsahu napadnutého uznesenia nie je zrejmé, prečo nemohol uvedený cieľ žalovanej predloženej argumentácie (obrana, vzájomná žaloba) skúmať sám odvolací súd, ktorý sám neuviedol, prečo by prípadné doplnenie dokazovania pred ním nebolo účelné. Osobitne v tomto prípade je potrebné uviesť, že odvolací súd mal prihliadať aj na čl. 17 základných princípov CSP, tzn. celkovú dĺžku napadnutého konania, ktoré začalo 3. septembra 2004 a preskúmané konanie predstavovalo v poradí už tretie odvolacie konanie v tejto veci.

24. Ústavný súd tak dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým odvolací súd odmietol postupovať v súlade s § 390 CSP, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1).

25. V nadväznosti na výrok o porušení práv sťažovateľa ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúceho § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (výrok 2).

26. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní je viazaný právnym názorom ústavného súdu. Po vrátení veci bude povinnosťou krajského súdu v súlade s § 390 CSP vec sám rozhodnúť.

## V.

### Trovy konania

27. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia a ktoré si uplatnil vo výške 949,16 eur (odmena za dva úkony právnej pomoci – prevzatie zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti realizované v roku 2025). Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2025 predstavuje sumu 371 eur a režijný paušál v roku 2025 sumu 14,84 eur. Ústavný súd teda sťažovateľovi priznal náhradu za dva úkony právnej služby vo výške 949,16 eur (bod 3 výroku nálezu), ktorú je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 30. septembra 2025**

**Ladislav Duditš**  
predseda senátu